

Milenky žien

Ženy, ktoré sa milovali so ženami.

LAURA FILIPI

Laura Filipi

Milenky žien

Ženy, ktoré sa milovali so ženami

Text (c) 2021 by Laura Filipi

Illustrations © 2021 by Barbara Bődök, @soulofgaiaa

Slovak edition © 2021 by Tricio Literary and Holiday Company, s.r.o.

Všetky práva sú vyhradené. Nižaká časť publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

„Som taká rozbitá zo života s mužom, že si idem prečítať znova tvoju knihu a prehodnotím, či by predsa len nebolo jednoduchšie žiť so ženou,“ napísala mi priateľka, ktorá žila v dlhoročnom manželstve. „Vzťahy sú veľmi náročné. Keby sme žili v komunitách, bolo by to možno jednoduchšie,“ odpísala som jej a zauvažovala som, ako moje čitateľky vlastne vnímali postavy, ktoré sú mi natoľko blízke. Ako vnímali môj príbeh so Sárrou. Môj vzťah s Filipom. Ako vnímali mňa...

Laura Filipi

Milenky žien

Nepriame pokračovanie poviedkovej knihy Milenky

Sára a ja

Nezvykli sme spolu byť príliš často, čo bolo tým, že sme bývali dosť ďaleko od seba, každá v inej krajine. Ale písali sme si denne a občas, keď sme si chýbali príliš, tak sme si zavolali.

V jeden večer mi tiež len tak zavolala a chcela vedieť, čo práve robím. Aké by to bolo, keby bola práve pri mne, keby...

„Práve si napúšťam vaňu,“ odvetila som na jej otázku a natiahla som sa, ako keď si mačka s pôžitkom vystiera chrbát.

„To je príjemná predstava.“

„Dať si vaňu?“ doberala som si ju.

„Nie. Dať si ju s tebou.“

„Hm. To je naozaj príjemná predstava,“ zasnívala som si, aké by bolo, keby bola pri mne.

„Filip ťa počuje?“

„Neviem. Ale ak nie, rada mu to zopakujem,“ zasmiala som sa nahlas. „Vieš, že to má rád.“

„Možno ho iba nedokážem pochopiť.“

„Chýbaš mi,“ povedala som vážne a oprela som sa o dvere.

„Teším sa na teba,“ odvetila. Robila to takmer vždy. Učila ma, ako pretaviť smútok na radosť. „Láska moja ženská,“ šepala ešte.

Zbožňovala som, keď mi tak hovorila. Vedela som, aké nezvyčajné je všetko, čo spolu zažívame. Nielen preto, že máme milenecký vzťah, ale že ho máme medzi sebou ako dve ženy.

I.

Zoznámili sme sa na letisku. Mala som vybitý telefón a ona mi veľmi ochotne požičala svoj. Naše lietadlo malo hodinové meškanie a chcela som dať Filipovi vedieť, aby ma na letisku zbytočne nečakal. Keď som jej ho vracala, spýtala sa, či sa k nej pridám na kávu. Tešilo ma, že budem mať spoločnosť. Meškanie sa mi javilo skutočne pridlhé.

Pýtala sa ma, ako sa mi páčilo v Dubline a potom sa rozhovorila o svojej práci pre jednu slovenskú spoločnosť, kvôli ktorej letela do Bratislavy.

„To budete na Slovensku celkom často.“

„Neviem, či až tak často. Je to dlhodobý projekt, ale nemusím byť po celý čas pri všetkých jeho etapách. Čomu sa venujete vy?“

„Mám malú kaviareň. Niečo ako umelecký ateliér pre maliarov a spisovateľov.“

„Vov! To môže byť krásna práca. Venujete sa umeniu?“ pýtala sa ďalej.

„Trochu píšem, trochu maľujem, trochu fotografujem. Nič vážne, len pre svoju radosť.“

„Máte môj obdiv,“ povedala a z výrazu jej tváre sa dalo prečítať, že to myslí vážne. „O čom píšete?“

„O tajných ženských príbehoch,“ žmurkla som na ňu.

Zachytila som, že ešte viac spozornela a čakala, čo ešte poviem. Na okamih som sa zahanbila. Navyše som mala pocit, že nás ľudia počúvajú. Opatrne som sa rozhládla, aby pochopila a potom som povedala názov, pod ktorým kniha vyšla v angličtine a vo švédčine.

„To je úžasné!“ odvetila nadšene. „Máte ju aj v Írsku?“

„Iba v slovenskej knižnici.“

„Ale to je škoda! S tým treba niečo spraviť,“ povedala nadšene.

„Chceli by ste si ju prečítať?“ zapol sa môj obchodnícky duch.

„Rada,“ usmiala sa s jasným náznakom zvedavosti.

Odkedy som písala o ženách a ich milenkách, takmer pri každej žene som sa aspoň na okamih zamýšľala nad jej sexuálnou orientáciou. Nie, že by ma každá priťahovala. Nasycovala som len svoju neutíchajúcu zvedavosť a pre moju predstavivosť sa z toho stala zábavná podprahová hra. Nikdy neviete, kto a čo na vás práve skúma. Pri Säre som si nebola celkom istá. Skôr to bolo želanie, aby sa jej páčili aj ženy. Uvedomovala som si, že je odo mňa staršia, ale energia, ktorá z nej vyžarovala, ma priťahovala od prvého okamihu. Navrhla som jej, že jej svoju knihu podarujem. Bol to výborný dôvod pre ďalšie stretnutie. Aj keby ma už nechcela vidieť, sama by navrhla, aby som jej ju poslala poštou.

„Cestujete z Bratislavy ešte ďalej?“ spýtala sa.

„Budem len kúsok od hlavného mesta.“

„Ja budem na Slovensku celý týždeň.“

„Tak vám ju radšej prinesiem,“ navrhla som presne tak, ako to podľa výrazu tváre očakávala.

Mala o pár vrások viac ako ženy v mojom veku. Ale pristali jej.

„To vás potom budem mať prečítanú.“

„Ak by, tak len sčasti. Moja kniha je najmä o príbehoch iných žien.“

„To vám mám veriť?“

„Ako chcete,“ usmiala som sa. Cítila som, že ma skúma. Jej hra sa mi začínala páčiť.

Bolo mi úplne jedno, či si o mojich postavách pomyslí, že som jednou z nich alebo sú vymyslené. Tešilo ma, že ju spoznávam, a zabávala ma predstava, že v knihe nájde ženu, ktorá sa volá presne ako ona. Sára bolo moje obľúbené meno od čias, kedy som ho prvýkrát počula v obľúbenom austrálskom seriáli pre tínedžerov. Keby som tak nezvykla neskôr volať priateľku na strednej škole, dala by som ho našej dcére.

II.

O niekoľko dní neskôr som ju čakala v dohodnutom čase v reštaurácii hotela, kde bola ubytovaná. Na môj vkus bola zariadená príliš snobsky. Hlavne čašníci vedeli dať jasne pocítiť, akú dôležitú úlohu zohrávajú v hotelovom kolose. Sáru už evidentne poznali. Keď si ku mne prisadla, správali sa oveľa príjemnejšie.

Zvítali sme sa, chvíľu sa ospravedlňovala za meškanie a popisovala mi, ako jej projekt prebieha. Rozprávala neprerušene, kým si nevšimla, že mám pre ňu na stole pripravenú moju knihu v angličtine.

„To je ona?“ spýtala sa a nadšene na ňu ukázala.

Prikývla som a podala jej ju do ruky.

„Som veľmi zvedavá,“ odvetila, obrátila knižku a prečítala nahlas text zo zadnej obálky. „Pobozkala ju, čím ju presvedčila, že nemožné nie je a dvetisíc rokov stará Morálka len bezmocne povzdychla. Úf!“ nadvihla hlavu. „To je celkom smelý text. Čo na knihu povedal váš muž?“

„Má ju rád,“ usmiala som sa.

„Vau! Môj by to ťažko rozdýchal.“

Usmiala som sa v nádeji, že rozptýlim z jej tváre smútok, ktorý som v nej zahliadla.

„Občas sa k nej vracia a číta si ju znova,“ povedala som. „Vraj ma vďaka nej viac spoznáva. Neviem, či je to naozaj preto,“ mykla som plecami.

„Napínate ma!“

„To robím rada.“

Usmiala sa a pohľadom sa vrátila opäť ku knihe.

„Úžasné, že ste túto tému otvorili. Asi sa vás často pýtajú, či ste tie príbehy zažili, alebo ste si ich vymysleli.“

„Áno, je to jedna z najčastejších otázok. Ale prosím vás, vy sa ma na to nepýtajte.“

„Prečo?“ chcela vedieť a oči jej zaiskrili.

Bolo mi to príjemné, ale okamžite som sa celá začervenala. Nevedela som, či bola jej otázka narážkou, alebo som si iba domýšľala, kam ňou smeruje.

„Čo keby sme to prebrali, až keď ju prečítate?“ snažila som sa vykľučkovať.

„No dobre. Teším sa na ňu. Nič podobné som ešte nečítala,“ usmiala sa.

Ihneď som si ju vedela predstaviť ako jednu zo svojich postáv. Šarmantná, nevšedná, túžiaca po objavovaní neznámeho, neuveriteľne žensky pôvabná. Evidentne sa o seba vždy starala. Jej telo pôsobilo pružne a postavou by v pohode tromfla niektoré tridsiatničky. Rozmýšľala som, koho mi pripomína, ale bola natoľko originálna, že by bolo nespravodlivé prirovnávať ju ku komukol'vek.

„Bola by z vás skvelá literárna postava,“ priznala som.

„Pre vašu knihu?“ spýtala sa a všimla som si, že aj jej sa trochu začervenali líca.

Rozosmiala sa. Okoloidúci čašník sa otočil, aby si vychutnal pohľadom jej radosť. Zjavne sa mu páčila, ale ona si ho nevšímala. Alebo možno áno, ale tvárila sa, že ho nevníma. Nevie, ako to robila, ale priťahovala pozornosť mužov rôzneho veku bez akejkoľvek viditeľnej snahy. Boli to jej gestá, spôsob, ako sedela, jej úsmev? Šarm, ktorý bol taký vábivý, absolútne prekrýval jej vek.

„A to môžete? Len tak ukradnúť ľuďom identitu a napísať o nich?“

„Niečo k ich charakteristike pridám. Niečo, čo je v absolútnom rozpore s ich povahou alebo s ich prirodzeným správaním. Niečo, čo by o sebe nikdy nepriznali.“

„Myslíte, že by som si nikdy nepriznala vlastnú sexualitu?“ spýtala sa.

Pri jej slovách som okamžite pocítila, ako ma rozochveli. Presne na tom mieste, kde nás to príjemne rozochvieva, keď chémia čosi naznačí.

„Kiežby hej,“ odvetila som a bez toho, aby som prerušila náš očný kontakt, čakala som, čo bude nasledovať.

Nie. Nezasmiala sa. Zostala nehybne sedieť a pozerala sa mi do očí.

Mlčala. Mlčala som s ňou. Potom sklonila hlavu a hneď ju aj nadvihla.

„A čo sa stane potom, Laura?“ spýtali sa je pery.

„Neviem. Možno zhoríme v pekle,“ vyšlo zo mňa. „No možno nám to bude jedno, pretože...“ nedopovedala som. „Jednoducho sú to zážitky, ktoré patria k nášmu životu.“

„Ste taká mladá a krásna.“

„Ste taká krásna a pôvabná,“ vrátila som jej kompliment.

„Ďakujem,“ usmiala sa a celá jej tvár sa rozžiarila.

Napadlo mi, že by sa mala povinne usmievať. Úsmev ju nesmierne omladzoval.

„Presne o mesiac sa vrátim. Budete na Slovensku?“

„Nie. Žiaľ, nie. Ale o dva týždne budem opäť v Dubline,“ povedala som v nádeji, že bude v tom čase v Írsku.

„Čože? Tak to aby som začala čítať čím skôr,“ usúdila a zdalo sa mi, že sa potešila.

Dúfala som, že začne ihneď. Cítila som, že táto žena spôsobí v mojom živote zvrät, ktorý som roky predvídala. Keď sme sa rozlúčili, mala som so sebou čo robiť. Zakazovala som si rozvíjať myšlienky, ktoré mi v súvislosti s ňou prichádzali na um. Pokúšala som sa meniť myšlienkové obrazce za iné, ale potom som pochopila, že ich nechcem zamieňať. Chcem myslieť práve na Sáru. Vedela som, aké je nebezpečné, keď si niekoho moja fantázia obľúbi, ale sľúbila som si, že budem opatrná. Pripomínala som si múdrosti iných, podľa ktorých obdivujeme v druhom človeku to, čo máme aj v sebe. Kým som s ňou nemohla byť fyzicky, vymýšľala som si dialógy, ktoré by medzi nami mohli odznieť. Aké by bolo, keby bolo...

III.

Sára bývala len kúsok od Dublinu. Dohodli sme sa, že sa spolu navečeriame v reštaurácii neďaleko hotela, v ktorom som bývala. Predo mnou mala mať ešte jednu schôdzku, ktorú jej na poslednú chvíľu zrušili, tak mi zavolala, či za mnou môže prísť rovno do hotela. Bola od neho vzdialená len päť minút pešou chôdzou.

Práve som bola po kúpeli a natierala som sa mandľovým olejom. Jej skorý príchod ma prekvapil, nebola som ešte pripravená. Možno preto som jej nenavrhla, aby sme sa stretli na recepcii. Vôbec som si neuvedomila, že na hotelovú izbu sa nemajú privádzať iní hostia. To všetko som si uvedomila až neskôr, pri spomienke na naše dublinské stretnutie...

Keď som ju uvidela vo dverách, ožil vo mne pocit, aký som pri nej mala na predchádzajúcom stretnutí. Vošla dnu. Ona a jej neodolateľný šarm, ktorý k nej patril. Jej nenapodobiteľný pôvab. Jej žiarivé oči.

Chceli sme sa zvítať, no keď za sebou zavrela dvere a obracala sa od nich tvárou ku mne, spomalila. Už bola otočená tak, aby ma pri zvitání objala, ale sklopila oči, usmiala sa a mne napadlo, že tento ženský trik vôbec nepoznám. Ale posmelil ma. Pohľadila som ju po okraji tváre a nadvihla som jej bradu, aby som mohla riadiť jej pohľad.

„Si krásna, Sára.“

Zase sklopila oči. Akoby sa hanbila.

„Naozaj si krásna,“ zopakovala som.

„Ani neviem, prečo som prišla hore. Cítim sa trápne. Asi som mala počkať v kaviarni,“ začala, akoby z nej sálala neistota.

„Vieš, prečo si prišla,“ zastavila som jej slová a otvorila som spoj na uteráku, ktorý mi dovtedy zahaľoval celé telo.

„Ty si krásna, Laura,“ obdivne si ma celú premerala. „Celý čas na teba myslím, Filipová,“ povedala takmer šeptom.

„Aj ja na teba,“ odvetila som a prikročila som k nej ešte bližšie.

Chcelo sa mi vzlietnuť. Mala som pocit, že každým bozkom som bližšie k nebu. Že sa vznášam a čoskoro uletím.

Vzdychla. Tak nádherne, žensky.

„Bozkávaj ma,“ šepkala.

Vedela som, že ju budem bozkávať celý večer a možno celú noc.

Noc s milenkou.

So ženou.

Žena so ženou.

„Miluj ma, Filipová,“ šepla, dotkla sa perami okrajov mojich pier a výdychom naznačila, čím všetkým sa túži prepájať.

Cítila som ju v sebe a seba v nej. Ako keby neexistoval čas. Ako keby neexistovalo nič, iba ona a ja.

Prepájali sme sa očami, mala som pocit, že sa prepájame hlbšie, ako by to dokázali naše telá. Videla som jej smútok aj radosť, obavy aj túžbu odovzdať sa. Bolo mi to veľmi známe, vďaka vlastným pocitom.

Bolo to, ako keď sa v nás uvoľní niečo dlho nedostupné, a aj keď nám je ľúto, ako dlho naša cesta trvala, máme radosť.

Hladila som ju po tvári, dívali sme sa jedna druhej do očí akoby sme sa poznali už stáročia, len sa potrebujeme rozpamätať na svoje roztrúsené stratené časti a nachádzame ich v sebe

navzájom. Vo vzájomných pohľadoch. Nečakala som také hlboké prepojenie. Na okamih ma vystrašilo. Poznala som ju predsa tak málo a pritom akoby tak veľmi dôverne.

„Asi som len dojatá,“ začala mi vysvetľovať dôvody svojich slz, ale viac ma zaujímalo, čo ešte nájdem v jej očiach, než jej odpovede z hlavy.

„Páčia sa mi tvoje slzy,“ odvetila som a prstom som rozotrela zopár veľkých kvapiek po jej tvári.

Cítila som jej túžbu odovzdať sa, nechať sa objímať a chvíľu len byť. Objímali sme sa a bozkávali, preverovali pohľady, čo v nich ešte nájdem a potom sme sa opäť nechali vtiahnuť do vášne, ktorej blízkosť našich tiel neodolala.

„Bože! Kde si bola toľké roky?“ oddávala som sa nášmu milovaniu. „Toľko som na teba čakala,“ opakovala som vety, ktoré mi prichádzali z duše. Bola nežná a pomalá. Dokonale poznala miesta, ktoré túžili po jej dotyku. Moje pery prosili o ďalšie bozky, nevedela som sa ich nasýtiť, také boli jemné, mäkké a horúce.

Nebolo ľahké rozlúčiť sa s ňou. Bola pri mne stále, aj keď už bola preč. Spomienky na noc v hoteli boli prisilné, nedokázala som myslieť na nič iné, iba na to, ako mi s ňou bolo. Mala som chuť rozhlásiť to celému svetu. Všetkým ženám, ktorých provokuje poznanie, aké je, keď sa ich dotýka žena. Aké to je milovať sa so ženou. I keď nie s hocijakou.

Dlho ma desila predstava, že sa zaláskujem do niekoho, kto si chce svoju náklonnosť k žene len overiť. Ale pri nej som cítila, že to nebolo len o spojení našich tiel. Bolo to oveľa hlbšie. Mala som pocit, že sme splynuli celým naším bytím. Tým to bolo také krásne.

IV.

Môj pobyt v Dubline nebol príliš dlhý, ale využívali sme každú minútu, len aby sme mohli byť spolu. Obe sme si výrazne preorganizovali naše pôvodné programy. Nedalo sa inak... Nebola som schopná sústrediť sa na nič. Iba na ňu. Najhoršie to bolo na verejnosti, napríklad v reštaurácii hotela, v ktorom som bývala. Bola som do nej natoľko zahľadená, že som ťažko zvládala pokušenie dotýkať sa jej aspoň spontánne – rukou nad stolom, nohou pod ním. Provokovala som ju všetkými možnými spôsobmi. Chvíľami sa výborne ovládala, chvíľami sa nechávala vtiahnuť do mojich hier.

„Nauč ma to. Chcem vedieť, čo vieš,“ povedala som jej pri poslednej večeri pred odletom domov.

„Čo za to?“

„Ty vieš...“ odvetila som tak, aby si zvyšok vety prečítala v mojom pohľade.

„Domýšľam si. Len neviem, či nie som vo svojom domýšľaní príliš smelá.“

„Keby nemal Filip oslavu narodenín, letela by som neskôr. Ale nejde to,“ podoprela som si bradu a rýpala som sa v jedle. Vôbec som nemala chuť jesť. „Moja túžba nie je schopná odolávať tvojej smelosti, nech je akákoľvek.“

„Laura, zlatko, ty vôbec nejeseš,“ povedala starostlivo.

„Poďme tam, kde budeme mať súkromie,“ odložila som vidličku a nechala rozbabrané penne. Veľký omyl boli už samotné penne. Neviem, čo mi to napadlo objednať si jedlo, ktoré neoblubujem a dúfať, že mi práve dnes zachutí.

„Dobre,“ utrela si pery servítkou. „Vybavím si jeden telefonát a potom si objednáme na izbu červené víno.“

Bolo asi deväť hodín večer, väčšinu dní sme sa rozlúčili skôr, no z jej odpovede som pochopila, že sa zdrží dlhšie. Môj žalúdok sa na chvíľu upokojil.

Vo výťahu sme na seba iba nemo pozerali. Obliekala sa natoľko svojsky, že by pokojne mohla mať vlastnú módnú značku. Väčšina oblečenia, v ktorom som ju videla, zvýrazňovala krásu jej ženskosti.

Sadli sme si vedľa seba na pohovku, vlastne som si takmer hneď ľahla do jej lona a nechala sa od nej objímať a hladiť po chrbte.

„Príde ti normálne, že sa žena v mojom veku zamiluje do ženy ako si ty?“ spýtala sa.

Bolo to prvýkrát, čo mi vyznala svoje city. O kráse nášho milovania sa zmienila mnohokrát, ale o svojich citoch ani raz.

Otočila som sa na chrbát a zostala ležať pri jej lone. Chcela som ju vidieť.

„Myslíš, že si sa zamilovala?“

„Viem to,“ prikývla.

„Opakuj mi to. Prosím!“

Nadvihla svoju dlaň ku svojim perám a začala ju bozkávať. Miestami perami, miestami jazykom po bruškách prstov. Roztápala som sa. Bola natoľko prítomná a sústredená na každý dotyk, na každé miesto, ktorého sa dotkla...

Sadla som si tak, aby som ju mohla objatť a pobožkať ju na pery. Ale ešte predtým sa nahla k môjmu uchu a šepala mi, čo som si priala počuť.

„Zamilovala som sa do teba. Je to krásna šialenosť, no neviem sa jej ubrániť.“

„Som na tom rovnako, Sára. Som šialene zamilovaná,“ šepkala som jej späť a chvíľu som ochutnávala jej pery. Nemohla som sa ich nasýtiť. Celej tej jej príjemnej mäkkosti a jemnosti.

Potom som sa usmiala a povedala jej, že je úžasné nebyť v tom citovo sama a vedieť, že je to vzájomné. Iba sa chápavo usmiala a pohladila ma tak, že som si zase rýchlo uvedomila, čo vo mne dokážu jej dotyky vyvolať.

Myslela som si, že lietam. Minimálne moja duša lietala. Moja ženská láska. Sára!

„Milujem muža a ženu. A páči sa mi to,“ pripomínala som si neustále a ďakovala univerzu za poznanie, ku ktorému ma doviedlo.

Bola som v tom až po uši a zo Sary žiarila radosť, ktorá zaplňala každú moju bunku. Spočiatku ma chcela varovať pred nástrahami našej lásky. Ale iba kým pochopila, že to nemá význam, že v tom plávame rovnako. Videla som, a rovnako ako ja, necháva unášať vlnou tohto bláznivého ošiaľu.

„Spomeň si na svoje postavy! Koľko sa taká Lucy trápila po rozchode s Annie?“ narážala na hlavné hrdinky mojej knihy.

„Myslíš, že by jej bolo stačilo, keby sa uzemňovala?“ namietala som.

„Nie,“ rozosmiala sa. Vedela som, že so mnou nesúhlasí. Len sa smiala, lebo som sa jej zdala zábavná.

„Si rozkošná,“ pohladila ma po tvári. „Milovala by som sa s tebou stále, Filipová...“

„Tak sa ma už nesnaž uzemňovať,“ odvetila som prv, než ma zase pobožkala.

„Ja len chcem, aby si sa chránila.“

„Neboj sa, strčím si svoju dušu do svojho tela a ukotvím ju pri koreňovej čakre pevne k zemi, aby už toľko neodlietala.“

Zase sa rozosmiala a rezignovane sa oprela o telo gauča.

„Ale toto nenapíšeš, však?“

„Napíšem!“

„Prečo?“

„Aby moje čitateľky vedeli, aká som nedokonalá.“

„To nie je pravda,“ namietala.

„Je! Dokonalá si tu ty,“ šepľala som a priblížila som sa k jej perám.

Už sa nám nechcelo rozprávať, chcelo sa nám len

Nádherné...

Vedeli sme, že sme utopené v opojných pocitoch, nových dotykoch, v ružovej nádeji, ktorá opantá zaľúbených a sľubuje nekonečno.

Bolo to úžasné obdobie. Priala som si, aby nikdy nepominulo, no Sárina obozretnosť a jej pochopiteľné obavy, že príde o všetko, v čo dovtedy verila, ma po čase primáli k inému poznaniu. Bol tu ešte on, Sárin muž a jej láska k nemu, ktorá stále víťazila. Aj pre toto som ju milovala.

Áno, neskôr som musela priznať, že ju milujem. A Filip, môj muž, o tom vedel. Nič to nemenilo na mojej láske k nemu. Stalo sa mi to, čo mnohým iným, aj keď o tom väčšinou mlčia. Milovala som dvoch ľudí naraz.

V.

Filip o nás vedel všetko. Spočiatku som si nebola celkom istá, ako to všetko prijme, ale vždy sme boli k sebe úprimní. Nevedela som si predstaviť, že by som pred ním mala čokoľvek tajiť. Hovorila som mu o Säre už po našom prvom stretnutí na letisku. Už vtedy som mu povedala, že by som si to s ňou vedela predstaviť. Viem, že ho to vzrušilo.

„Si si istý, že by ti neprekážalo, keby..?“ pýtala som sa ho pri jednom z našich nekonečných nočných dialógov, ktoré sme spočiatku mali vo zvyku volať absurdné.

„Keby si mala milenku?“ prerušil ma.

„Uhm,“ prikývla som a zvedavo som čakala, čo povie.

„Rozprávala by si mi, aké to je, keď sa spolu milujete?“

„Pokiaľ by jej to neprekážalo...“

„Najradšej by som vás mal obe,“ povedal zasnene.

„Filip, to nejde! Má manželka, ktorému určite nebude neverná s iným mužom.“

„Viem, drahá. Som úchylný, keď ma vzrušuje predstava, ako sa moja žena miluje s inou ženou?“

„Si bohém, Filip. Bohém, ktorého vzrušuje bisexualita jeho ženy.“

„Chceš to rozchodiť?“ doberala som si ho.

„Nemáš lepší nápad?“

„Milujem sa s tebou milovať,“ pobožkala som ho.

„Tak potom prečo potrebuješ ženu?“ pýtal sa, no podľa tónu jeho hlasu som odhadovala, že si ma doberá.

„To spoznáš,“ odvetila som

Zbožňujem, keď ma zabalí do svojej pevnej náruče a pritiahne na svoje rozpálené telo. Cítim sa v bezpečí a chránená. A pri milovaní s ním nasýtená.

Tak veľmi odlišné a pritom tak silno vyživujúce splynutia. Páčilo sa mi mať oboch, každého zvlášť s absolútnym sústredením na prítomný okamih. Byť v sebe, tu a teraz. Keď s ňou, tak s ňou. Keď s ním, tak s ním. Učila som sa ovládať emócie a ostať len v prítomnosti. Keď som dovolila svojim emóciám, aby sa zasnúbili s príbehmi a aby sa na ne nalepili poznania a skúsenosti, prepojenia so spomienkami či s fantáziou, či nebodaj so skúsenosťami iných ľudí, bol to môj koniec. Za Filipovým chápaným správaním by som videla niečo, čo som vidieť nepotrebovala. Hlavne som si chcela vychutnať svoju ženskú lásku a potrebovala som jeho podporu. Aby bol pri mne. Ako jedna moja priateľka vraví, aby bol rámom a obrazom v rozsahu, aký potrebujem. Cítila som, že to zvládne, nepochybovala som o ňom. Dávala som mu možno ešte viac pozornosti ako v období, keď som so Sárrou nebola. Potreboval ju dostávať oveľa intenzívnejšie. Snažila som sa nepýtať na veci, ktoré by mohli akokoľvek zabrániť poznaniu z príbehu, ktorý som túžila zažiť a cítiť sa nespútaná. To všetko mi dával. A ja som obmedzovala hranice svojej zvedavosti, inak by som sa zaoberala domnienkami, ktoré boli pre mňa vtedy menej dôležité, než čokoľvek, čo sa týkalo Sáry. Sáry a mňa.